

РЕШЕНИЕ

№ 13882

гр. София, 23.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9957** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.46, ал.1 вр. чл.44, ал.1 вр. чл.41, т.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. А., [дата на раждане], гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, чрез адвокат А. Г., срещу заповед рег. № 8177ПАМ-35 от 16.07.2024 г. на началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР, с която на основание чл.41, т.2, вр. чл.44, ал.1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страната на произход– Б.“.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел в нарушение на чл.6 от АПК. Твърди, че същата не е съобразена с действителното фактическо положение, доколкото спрямо него е издадена заповед от 18.01.2024 г. за отнемане на продължителното му пребиваване, но същата не е влязла в сила поради обжалване по съдебен ред. Поддържа, че към датата на издаване на акта притежава валидна виза и разрешение за продължително пребиваване. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и да присъди разноски. Ответникът началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР оспорва жалбата, чрез юрк. К..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от съобщение № 8177р-18960 от 16.07.2024 г. на началник група 03 на ГКПП Аерогара С., че на 16.07.2024 г., около 15:30 часа, на ГКПП Аерогара С., при извършване на

компенсиращи мерки в зона „Шенген“, салон „Заминаване“, е извършена проверка на гражданина на Б. Мiа А., род. на 01.03.1993 г., паспорт № А03923747, изд. на 04.08.2022 г. от Б., притежаващ разрешение за пребиваване, тип “Единно разрешение за пребиваване и работа” №[ЕИК], издадено на 13.07.2023 г., със срок на валидност до 11.07.2026 г. Същият представил бордна карта за полет FB 807 по маршрут С. - А..

След направена справка в системи „АИС – ИД“ и „АИС - БДС“ се установило, че лицето е с отнето разрешение за продължително пребиваване №[ЕИК], считано от 19.01.2024 г., протича по кат. “N”- причина: документ, обявен за недействителен от издаващия орган; сист. №[ЕИК], дата на залагане: 19.01.2024 г., служба инициатор: ДМ - дирекция „Миграция“. Сигналът е разпространен в ШИС с № BG 0000005680425 0000 05, мярка към обекта: изземване и установяване самоличността на притежателя, държава, въвела сигнала: България, дата на валидност: 10.07.2028 г.

След направена справка в система „АИС - ГК“ се установило, че гражданинът на Б. Мiа А., род. на 01.03.1993 г., паспорт № А03923747, изд. на 04.08.2022 г. от Б., притежаващ разрешение за пребиваване, тип “Единно разрешение за пребиваване и работа” №[ЕИК], изд. на 13.07.2023 г., вал. до 11.07.2026 г., има регистрирано влизане в Република България на 02.07.2023 г. през ГКПП Аерогара С. на основание п-т № А03923747 и многократна българска виза, тип “D” №[ЕИК], изд. на 05.05.2023 г., вал. от 09.05.2023 г. до 09.11.2023 г. и последващо влизане на 17.12.2023 г. през ГКПП К. на основание п-т № А03923747 и разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. от Република България.

Разрешение за пребиваване №[ЕИК] било иззето с протокол рег. № 817700- 2247 от 16.07.2024 г. Изготвена е експертна справка № 807/16.07.2024 г., в която е констатирано, че разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. на 13.07.2023 г. от МВР, е истинско и приносителят е идентичен със снимката на лицето от документа.

От прегледа на представените документи се потвърдило, че гражданинът на Б. не притежава валидна виза или разрешение за пребиваване и към момента пребивава в страната без необходимите документи. Извършена е регистрация в AFIS и справка в EURODAC.

Лицето не е допуснато до полет и изчаква в зоната за отговорност на ГКПП Аерогара С. за поетапното му съпровождане до СДВНЧ.

С мотиви, идентични на съобщение № 8177р-18960 от 16.07.2024 г., е изготвено предложение № 8177р-18956 от 16.07.2024 г. на началник група 03 на ГКПП Аерогара С. за налагане на чуждия гражданин на ПАМ с цел да се предотвратят нови нарушения, както следва:

- на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход – Б.“ и
- на основание чл.42з, ал.1, т.3, вр. чл.10, ал.1, т.25 от ЗЧРБ и чл.24, б. „в“ от Регламент (ЕО) № 2018/1861 „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“.

Издадена е оспорената заповед рег. № 8177ПАМ-35 от 16.07.2024 г. на началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР, с която на основание чл.41, т.2, вр. чл.44, ал.1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страната на произход– Б.“.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният акт е съобщен на жалбоподателя на 16.07.2024 г. Жалбата от 22.07.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.46, ал.1 от ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК, съдът установи, че актът е издаден от

компетентен административен орган по административен контрол на чужденците съгласно чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и при условията на уредена в същата разпоредба възможност за делегиране на правомощия, сторено с т.2 на Заповед № 4064з-1022 от 26.09.2019 г. на директора на РДГП „Аерогари“.

Противно на твърденията в жалбата, заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл. Спорът между страните е по приложението на материалния закон.

Съгласно чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са по т. 1 отнемане на правото на пребиваване в РБ; по т. 2 връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна; по т. 3 експулсиране; по т. 4 забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на ЕС; по т. 5 забрана за напускане на РБ. В чл. 41 от ЗЧРБ са регламентирани конкретните основания за налагане на втората от така предвидените мерки – връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Видно от текста на оспорения акт, административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ „Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ – чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б.

Така визираните законови условия в случая не са изпълнени, поради което оспорената заповед е материалноправно незаконосъобразна – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Не е спорно по делото, че спрямо М. А. е издадена Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, вр. чл.24и, ал.1 от ЗЧРБ, му е отнето правото на продължително пребиваване в Република България и на основание чл.39б, ал.1 от ЗЧРБ му е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната. Заповедта е мотивирана с получено в Дирекция „Миграция“ – МВР писмо рег. № 312р-32464 от 20.12.2023 г. на „Екоинвест“ ООД, според което трудовият договор на М. А., [дата на раждане] , гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], е прекратен.

Към жалбата са приложени доказателства, че заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР е предмет на оспорване по адм.д. № 540/2024 г. по описа на Административен съд - Пазарджик, което производство с определение от 28.06.2024 г. е спряно до постановяване на влязъл в сила съдебен акт по гр.д. № 563/2024 г. по описа на РС - Пазарджик.

Следва да се има предвид, че заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР не е връчена на чуждия гражданин. Приложеното в административната преписка копие на същата заповед не съдържа отбелязване за съобщаването ѝ на чуждия гражданин.

Това обстоятелство се потвърждава от съдържащия се в преписката протокол за изземване рег. № 817700- 2247 от 16.07.2024 г. Т.е. едва към момента на установяване на чуждия гражданин на Аерогара С., салон „Заминаване“, на 16.07.2024 г., около 15:30 часа, същият е узнал за отнетото му разрешение по чл.24и, ал.1 от ЗЧРБ за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Със заповедта от 18.01.2024 г. не е допуснато предварително изпълнение и същата е предмет на съдебно обжалване, поради което не следва да бъде изпълнявана (чл.44, ал.3 от ЗЧРБ). При липса на данни, че наложената ПАМ „отнемане на правото на продължително пребиваване“ е влязла в сила, съдът приема, че не е изпълнено

изискването на чл.41, т.2 ЗЧРБ, тъй като липсва влязъл в сила административен акт, от който момент започва да тече определеният 30-дневен срок за доброволно напускане на страната, чието неспазване е основание за налагане на процесната ПАМ „връщане до страната на произход“. Тъй като заповед рег. № 53643-182 от 18.01.2024 г. не е съобщена на чуждия гражданин, същият не е уведомен, че спрямо него тече срок от 30 дни за доброволно напускане на страната. За да може да се вмени на чужденеца неизпълнение на задължението за доброволно връщане, той следва да бъде уведомен за него. Позоваване на последната разпоредба, направено с оспорената заповед, е при липса на основание за това.

По изложените съображения съдът приема, че в случая не се установяват и доказват намерените от административния орган основания за налагане на ПАМ по чл.41, т.2 от ЗЧРБ, поради което оспорената заповед е незаконосъобразна съгласно чл.146, т.4 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК същата следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.38, ал.2 от ЗА на адв. А. Г. следва да бъде присъдено възнаграждение за оказаната безплатно на жалбоподателя правна помощ. В приложения към жалбата договор за правна защита и съдействие от 18.07.2024 г. се съдържа отбелязване, че адвокатско възнаграждение не се дължи съгласно чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗА), според който адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. Приложена е декларация от чуждия гражданин, че не разполага с имущество и средства за издръжка. С това е изпълнено изискването на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и съгласно чл.38, ал.2 от ЗА на адвокат Г. следва да се присъди възнаграждение в размера по наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА, а именно от 1000 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът намира този размер за справедлив и съответен на фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А., [дата на раждане], гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, чрез адвокат А. Г., заповед рег. № 8177ПАМ-35 от 16.07.2024 г. на началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР, с която на основание чл.41, т.2, вр. чл.44, ал.1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страната на произход– Б.“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“, [населено място], [улица], да заплати на адвокат А. Г. Г., с личен номер на ВАС [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и съгласно чл.38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

Съдия:

